

Fahrenheit 9/11

Fahrenheit 9/11 är en personlig attack på USA:s republikanska president George W Bush av dokumentärfilmaren Michael Moore. Med satiren som vapen varvar Moore sina faktabaserade uppgifter med mer eller mindre anmärkningsvärda teorier. Moore anser att George Bush efter att ha "fuskat" till sig valsegern ignorerade terrorvarningar och efter attackerna den 11 september 2001 gjorde sitt bästa för att mörklägga besvärande samband mellan honom själv och Saudiarabien. *Fahrenheit 9/11* ifrågasätter Irakkrigets rättfärdighet, mediernas skuld i USA:s paranoia och politikernas lojalitet gentemot sina väljare. En korrekt bild? Döm själva. *Fahrenheit 9/11* är en film som väcker diskussion.

Rekommenderad från åk 9

EN FILMHANDLEDNING AV
LOUISE LAGERSTRÖM

Handling

Fyrverkerier mot den svarta natthimlen i november 2000. Den demokratiska kandidaten i det amerikanska presidentvalet, Al Gore, tackar delstaten Florida för att ha fört honom till segern. De olika nyhetskanalerna rapporterar utfallet. Vid tvåtiden på natten meddelar plötsligt Fox News Channel att segraren istället är Texas före detta guvernör George W Bush. De andra kanalerna ändrar efter detta också resultatet och utser enhälligt Bush till vinnare.

"Was it all just a dream? Did the last four years not really happen?", frågar sig filmaren Michael Moore. Han har sina teorier.

Enligt Moore var det inte bara anmärkningsvärt att Bushs kusin John Ellis var ansvarig för valnyheterna på Fox, hela valet var enligt Moore en skandal grundat på tvivelaktiga förhållanden från Bushkampanjens sida. Bland annat lär ett dataprogram sållat bort hundratals personer (de flesta svarta) ur röstlängderna av "misstag". Moore menar att med en pappa vars bästis är utgör landets högsta domstol, och med en bror som är guvernör i Florida, ja då kommer man undan med det.

De protester som framfördes från kongressledamöter (de flesta representanter för minoriteter) kvävdes eller avfärdades eftersom de inte hade en enda senator som stödde dem med sin underskrift. Detta med senatens ordförande Al Gores och flera andra demokraters goda minne. Oberoende utredningar som kom fram till att Gore segrade tystades ner.

Bushs installationsdag som president äger rum under regn-tunga skyar och gatorna kantas av protesterande folkmassor. Den blivande presidenten håller sig gömd i limousinen och avstår från den traditionella promenaden sista biten fram till Vita huset.

De kommande åtta månaderna såg lika illa ut för Bush. Han fick inte igenom en rad lagförslag, republikanerna förlorade majoriteten i senaten och opinionssiffrorna dalade. Så Bush tog semester! I ett montage visas Bush i kända fritidsutställningar pose-rande med golfklubbor, balanserande fisketroféer på sin egen ranch. Enligt Moore var han på semester 42 procent av de åtta månader som föregick den 11 september. Den 10 september 2001 befann han sig hos sin bror i Florida. På natten gick han till sängs och sov gott.

Det blir svart och vi hör under en minut endast ljudupptagningar från morgonen den 11 september 2001 i New York då de två passagerarflygplanen kraschar in i World Trade Center. Därpå bilder av människor som lyfter blickarna mot skyn och det ofattbara tonar fram. Några gråter. Andra sätter sig chockade ner på trottoaren. Papper och fragment från byggnaderna flyger runt som stora askflagor i den rökfyllda luften. USA har utsatts för den största attacken i modern tid på eget territorium. Totalt dog över 3 000 människor.

Morgonen den 11 september besöker Bush en skola i Florida där han deltar i höguppläsning med en lågstadielklass. Trots att han fick reda på att det första planet hade träffat en av skyskraporna föredrog han, enligt Moore, att "utnyttja detta fototillfälle". När han senare, i samma klassrum, informerades av sin stabschef om att ett andra plan hade kraschat och att nationen var under attack, tog han upp en barnbok och bläddrade. Under sju minuter, filmade av en lärare, lyckades ingen, inklusive Bush, komma ur den rådande handlingsförlamningen och göra något.

Michael Moore gör sina egna spekulationer om vilka tankar som for genom presidentens hjärna i detta ögonblick och radar

upp en rad samband mellan familjen Bush och den saudiarabiska företagarfamiljen Bin Ladin. Trots att all flygtrafik till och från USA stoppas efter attacken så får 140 personer från Saudiarabien lämna landet, därav tjugofyra släktingar till Usama Bin Ladin. En före detta FBI-agent ifrågasätter hur man, samtidigt som man misstänkliggjorde varenda muslim i sikte, kunde undgå att åtminstone höra dessa personer.

Mörkläggningen av detta har enligt Moore skett på flera sätt. Bush har låtit sudda ut namnet på en person i ett prekärt militärdokument som visade på sambandet mellan Bushs egna bolag och Bin Ladins. Flera personer vittnar om hur Bush, trots misslyckade bolagsaffärer alltid funnit investerare, och dessa har till stor del haft ursprung i saudiska oljepengar. Dessutom har företag intimt kopplade till familjen Bush, bl a inom vapen- och kommunikationsindustrin, i efterdyningarna av 11 september tjänat stora pengar på USA:s upprustning inför Afghanistan- och Irak-krigen.

För Bush och hans far tycks det inte föreligga någon etisk konflikt i detta. Moore konstaterar att saudiarabiska investerare äger inte mindre än 6 % av USA:s samlade aktiekapital. Moore menar också att dessa dessutom har investerat 1.2 miljarder dollar om året under ett antal år i Bushfamiljens olika företag. ”It buys a lot of love”, är Moores syrliga kommentar.

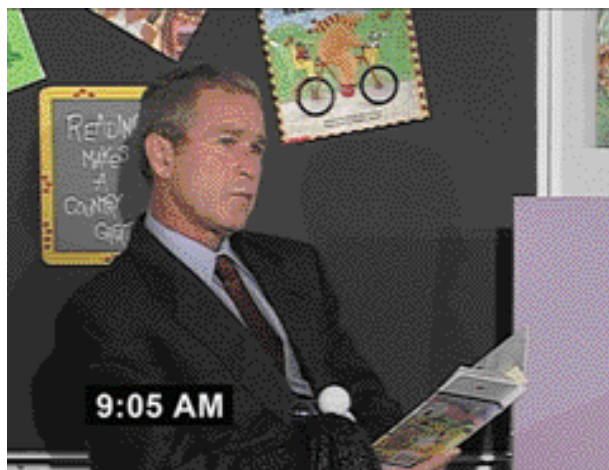
Efter den 11 september börjar relationen mellan familjen Bush och Bin Ladins bli besvärande. För att kringgå närgånget granskande kommissioner försöker man påskina att allt gjordes för att fånga Bin Ladin i Afghanistan där han enligt deras utsaga skyddades av den talibanska regimen. Enligt flera nära medarbetare, som Richard Clarke, var det bara en halvhjärtad insats för att tillfredsställa hemmaopinionen. Moore menar att kriget mot Afghanistan också kan ha varit en förevändning för amerikanska investeringar i en pipeline genom landet.

Istället, menar Clarke, var siktet hela tiden inställt på Irak och Saddam Hussein som inte bara anklagades för att gömma massförstörelsevapen utan för att ha starka kopplingar till terrornätverket Al Qaida. För att motivera den amerikanska allmänheten att stödja ett kommande krig har administrationen, understött av medierna, underblåst en aldrig upphörande terrorfruktan.

Den 19 mars 2003 inleder USA och de allierade (Coalition of the Willing) anfallet mot Irak. Bilder av döda irakier varvas med försvarsminister Donald Rumsfelds intygande om de amerikanska vapnens närmast medmänskliga precision. Unga amerikanska soldater tycks distanserat kyliga och tror att det blir ett lätt krig. Men irakierna verkar inte till fullo uppskatta varken USAs närvaro eller hjälp. Vad gör de där, för vad, för vem? Kanske för att företag som Halliburton (där vicepresident Dick Cheney varit VD) skall sko sig på att förse trupperna med mat och kommunikationer? Andra amerikanska företag slåss om att bygga upp Irak. Det handlar om pengar, fördelaktiga investeringar för aktieägarna.

Börjar den amerikanska allmänheten tvivla trots att medierna i sin patriotiska iver undviker att bevaka de negativa sidorna? Bilder på kistor som skeppas hem om natten, veteraner vars existens tigs ihjäl och det faktum att många soldater vill hoppa av. En rad representanter för allmänheten ses tvivla på det rättfärdiga i kriget.

Moore gör ett försök att få kongressmän att skicka sina egna barn till Irak. Utan gehör. En vanlig amerikansk mor som stolt skickat sina barn till armén får sin tilltro till nationen och flaggan omkullkastad då sonen stupar i Irak. Hon läser upp hans sista brev där han hoppas att Bush inte blir omvald. Bush själv

erkänner att han inte kan sätta sig in i hur det vore att förlora ett barn. Men han hoppas att de som givit sina liv inte skall ha gjort det förgäves.

Vi ser hur ungdomar värvas till en militär karriär i den arbetslöshetsdrabbade staden Flint. Eleganta vältaliga marinofficerare går runt bland fattiga ungdomar. Moore konstaterar att det alltid är de som svikits av samhället som är de första som ställer upp och försvarar det. Han refererar till Orson Welles som har sagt att krig inte är till för att vinnas. Det är menat att vara kontinuerligt.

Politik och business

Michael Moores grundläggande tes i *Fahrenheit 9/11* är att president Bush och hans familj velat tona ner det samröre som de har haft och till en del har med dels det saudiska kungahuset men framförallt Bin Ladin-familjens företag. Relationer som blev obehagliga efter den 11 september. Moore driver tesen att de tongivande saudiarabiska intressena i Bushfamiljens företag skapar en lojalitetskonflikt hos Bush. Han undrar skämtsamt: ”Who’s your daddy?”

En stor del av Bushadministrationen består av personer med ett förflutet inom företagsvärlden som aktieägare, högre tjänstemän eller styrelsemedlemmar. Om dessa finns att läsa mer ingående i kapitlet ”En mycket amerikansk kupp” i Moores bok *Korkade vita män*. En politisk kampanj i USA förutsätter ekonomisk backup, eller en egen förmögenhet så det finns i princip alltid kopplingar mellan politik och företagsintressen. I filmen påvisas att en rad företag levde gott på attacken. The Carlyle Group, där både Bin Ladin-familjen och Bush själv var inblandade, tjänade stora pengar på att USA:s försvarsvilja stärktes och att nya stridsvagnar såldes.

- Dick Cheney har varit VD för Halliburton, som bland annat sköter en stor del av Iraktruppernas marktjänst och som således tjänar på att kriget pågår länge. Kan det finnas etiska konflikter i att både vara politiker och affärsman? Vi ser i filmen en konferens om uppbyggnaden av Irak där affärsmän talar om möjligheten till god avkastning. Diskutera kring vem som tjänar respektive förlorar på ett krig.

- Den amerikanska konstitutionen skiljer sig från vår svenska. Senaten kan ha en demokratisk majoritet medan presidenten är republikan. Ta reda på mer om hur det politiska systemet fungerar i USA. Hur såg det ut i kongressen efter valet då en del kon-

gressmän protesterade som det framställs i filmen? Diskutera skillnader och likheter med vårt eget parlamentariska system.

Medias roll

Mediebevakningen av presidentkampanjen och särskilt röstsammanräkningen vid valet 2000 sköttes illa enligt Moore, och medierna har till viss del rannsakat sig själva efteråt. En närmare beskrivning av valnatten finns att läsa i ovannämnda kapitel. Han kritiserar hur de skilda TV-bolagen osjälvständigt hakade på Fox News där Bushs kusin var chef för valbevakningen.

Moore ser även medierna som en stark bidragande orsak till att allmänhetens fruktan för nya terrorattacker hålls vid liv. Genom sin patriotiskt okritiska hållning gentemot Bush och planeringen inför anfallet mot Irak, styrdes opinionen till presidentens förmån.

- Medierna har en oöverskådlig inverkan på människors upplevelser och åsikter enligt Moore. Hur sköter de sitt uppdrag? Medierna har en hemmaopinion att ta hänsyn till. Hur beskrivs den inhemska bevakningen av Irakkriget? Vem är betjänt av den bilden, med krigströtta eller skadade amerikanska soldater i åtanke. Kistor skickas hem om natten för att inte bli filmade och hamna i nyhetssändningarna, amerikaners döda kroppar skändas och visas i arabisk tv men inte i amerikansk. I vem intresse görs dessa prioriteringar?
- Vilka äger medierna? Vilka bakomliggande intressen finns, exempelvis från annonsörer?
- Fundera över hur era egna bilder av kriget skapas. Var hämtar ni er information? Vem och hur styrs vår världsbild? Vad väljer Michael Moore att visa och inte visa? World Trade Center mot svart, varför? Går medierna terroristernas ärenden när de förmedlar bilder på kidnappade västerlänningar som hotas med avrättning?

Rädsla fungerar

För att motivera den amerikanska allmänheten att stödja kriget mot Irak, menar Moore att Bushadministrationen sedan 9/11 underblåst en aldrig upphörande fruktan för terror. Detta anser han anmärkningsvärt med tanke på att man, inte minst justitieminister John Ashcroft, precis innan attackerna, avfärdade FBI:s terrorvarningar.

Kongressmannen (och psykiatrikern) Jim McDermott, som intervjuas i filmen, håller med om att den amerikanska allmänheten hållits i ett skräckgrepp med en högsta mental beredskap i minsta byhåla. "From Tappahanock to Rappahanock, to every town and village in America, the people were afraid." Portabla skyddsrum och "emergency escape chutes" (för att rädda sig från skyskrapor) är några av de uppfinningar som demonstreras i filmen.

"The US Patriot Act" antogs efter attackerna på initiativ av justitieministern. Den innebär att myndigheterna lättare får tillgång till hemliga finansiella och medicinska register, tillåts avlyssna telefoner, övervaka internetkommunikation och till och med ta reda på vilka böcker folk lånar på biblioteket. Hur kunde en sådan lag antas?, undrar Moore.

Akten som obemärkt godkändes av kongressen har sänkt taket för mänskliga rättigheter och yttrandefrihet och vi får höra vittnesmål om hur FBI förhört oskyldiga och infiltrerat till synes harmlösa fredsgrupper. Vid flygplatskontroller har bröstmjölk på

flaska kontrollerats medan tändare och tändstickor passerat (en eftergift till tobaksindustrin?, undrar Moore).

Moore beskyller systemet för att sila mygg och svälja kameler helt enkelt för att det inte handlar om befogat skydd mot terrorism utan om ett sätt att legitimera ett krig. Varför sikta in sig på giftpenor och misstänkliggöra din närmaste granne när gränserna är obevakade och självaste presidenten har samröre med Bin Ladin-familjen, menar Moore.

- "Fear works". Rädsla fungerar, menar McDermott. Man kan få människor att göra vad som helst om de är rädda. Budskapet om amerikanernas osäkra tillvaro hålls hela tiden aktuell med rapporter och terrorvarningar från president och försvarsminister. På vilket sätt underblåses enligt Moore det amerikanska folkets paranoia? Hur påverkar det deras vardag? Vilka mekanismer styr rädsla? Kan politiker utnyttja den för egna syften?
- Att det begåtts övergrepp i namn av The US Patriot Act är tydligt. Men är det ett pris allmänheten är beredda att betala? De flesta vi talat med sade att de var villiga att ge upp en del av sina rättigheter och sin integritet för att bekämpa terrorismen, nämner politikern Elizabeth Hashagen. Fundera över hur Patriot Act används. Kan den vara en dimridå för andra syften eller missbrukas den för att göra sådant som tidigare var omöjligt såsom att bevaka eller gripa vissa obekväma element, inom och utom landets gränser?
- "The world's changed after September 11. It's changed because we're no longer safe", säger Bush. Amerikansk säkerhets- och utrikespolitik är nu en realitet i hela världen. Även i Sverige. Svenska medborgare har fått ekonomiska tillgångar frysta, flera har kallats till förhör och svensken Mehdi Ghezali satt fängslad på Guantánamobasen i två och ett halvt år innan han släpptes, misstänkt för samröre med Al Quaida. Irakkriget pågår fortfarande som en effekt av attackerna och USA omorganiserar sin underrättelse- och säkerhetstjänst. I en artikel i SvD 24 juli 2004 beskriver Klas Östman Bushadministrationens nya säkerhetsstrategi i kampen mot terrorismen. Bland annat betonas att förutsättningen är att "frihet och demokrati får fäste överallt". I ett uttalande i augusti 2004 sade Bush att amerikanska trupper som varit stationerade i Europa nu skall dras tillbaka för att punktvist kunna användas där de bättre behövs. Bland annat i Mellanöstern. Fundera över och diskutera hur världen förändrats sedan den 11 september. Hur har detta påverkat oss/dig? Känns tillvaron tryggare eller mer osäker, eller är det något som inte angår oss i Sverige? Jämför tonläget i svenska och amerikanska medias bevakning av utvecklingen i Irak. Vad skiljer dem åt?

Från krigszon till krigszon

"Omoraliskt beteende föder omoraliskt beteende." När en president skickar vanliga hederliga ungdomar till ett krig baserat på en lögn då får vi se bilder som de från Irak, menar Moore. Amerikanska soldater som begår övergrepp mot civila. Unga män som ser kriget som det dataspel som rekryteringsfilmen uppmålar och som saknar både medkänsla och insikt om vad kriget innebär. Moore visar hur de inledningsvis, i sin iver att fullfölja sin plikt, framstår som hårdrocksackompanjerade odjur. Men att månader av blodiga strider gör dem mer ödmjuka men samtidigt desillusionerade och ifrågasättande.

Ingen kan till fullo inse vidden av ett krig utan att ha upplevt det. De unga amerikanska soldaterna konfronteras med en verk-

lighet de inte är förberedda på. I början verkar många ha skjutit på allt som rört sig, som i ett rus, med "Burn motherfucker burn" dånande i sina hörlurar. Sedan gick det upp för dem att oskyldiga civila dog. En soldat formulerar insikten om att en bit av hans egen själ gått förlorad när han dödat en annan människa.

- Det finns inte onda eller goda soldater i Moores ögon. Det handlar snarare om unga personer som (i ett felaktigt syfte) genomgår ett fruktansvärt emotionellt trauma. Hur försöker han nyansera bilderna av de amerikanska soldaterna? Diskutera vad som sägs i intervjuerna med de svårt skadade krigsveteranerna.

"Kungar borde utkämpa sina egna krig" är en replik ur mastodontkrigsfilmen *Troja* och yttras av en ung krigare som likt Moore tröttnat på att unga offras för att de äldre och välbärgade skall behålla sin ställning. Det yttersta ansvaret ligger inte på soldaterna utan på dem vars utrikespolitik de försvarar i frihetens och nationens namn.

Moore talar med unga svarta killar i sin hemstad Flint, Michigan, där marinrekryterarna i stiliga uniformer försöker fånga in de som saknar utbildning och socialt nätverk med falska förespeglingar om att armén kan leda till en musik- eller basketkarriär.

"We're looking at you". Tongångarna från andra världskriget eller Vietnam känns igen. Den amerikanska armén rekryterar bland spillrorna av USA:s orättvisa ekonomiska system, menar Moore. I Flints nergångna bostadsområden som påminner om krigszoner, värvas unga som ser militären som enda chansen till utbildning och arbete.

- Moore förvånas över hur de som har det sämst ställt alltid är de första som ställer upp och försvarar USA. "Frivillig" är en term som Moore ifrågasätter. Enligt hans sätt att se handlar det om att bevara ett cementerat system som bygger på en enorm klyfta mellan "the havers and the have not's". Bushs politik, där soldater och deras familjer får låg ekonomisk kompensation, är

grogrunden till en fattigdom som tvingar unga utan andra framtidsutsikter att bli kanonmat. Hur kommer det sig att ingen av de kongressledamöter som stöder kriget har någon av sina egna söner eller döttrar som "frivilliga" vid fronten? Hur många av oss är egentligen villiga att stå för våra dyrköpta ideal? Fundera vidare kring spannet mellan verbalt och konkret engagemang här hemma och i USA.

- Moore uppehåller sig länge vid familjerna som han ser som USA:s ryggrad som lojalt skickar sina barn "over seas". Ett exempel är Lila som lärt sina barn att "the military is a good option", som stolt räddar flaggan från att bli smutsig och tar antikrigsdemonstranternas slagord som en personlig förolämpning. Att hennes familjs öde kommer att förvandlas till en ren tragedi under filmandets gång förstärker känslan av att detta är något som kan drabba vem som helst. Krig är på riktigt. Vad händer med Lilas patriotiska inställning under filmens gång? Varför känner hon sig lurad? Mot vem riktar hon sin ilska?

- Fundera över hur Lilas berättelse personifierar kriget och dess verkningar på hemmaplan. Varför blir hennes berättelse så mycket starkare än de notiser vi ser på nyheterna? Kvinnan som Lila möter utanför Vita huset avfärdar den gamla kvinnan med plakaten som "a stage". Detta upprör Lila som drabbats på riktigt. Hur kommer det sig att någon kan avfärda verkningarna av krig som överdrivna, som fiktion eller påhitt?

Politisk satir – formen, politiskt genomslag?

Moore har genom flera dokumentärer, tv-shower och böcker gjort sig känd som satiriker och politisk brandfackla. Alltid på den lille mannens sida mot storbolag och politiker. Med *Fahrenheit 9/11* avfyrar han en salva som till formen påminner om hans tidigare produktioner. Filmat arkivmaterial, ej tidigare visade nyhetsbilder, fictionbilder och egenfilm material tillsammans med skämtsamma collage är en associationsrik mix som Moore kallar "my opinion based on facts".

Ironin och satiren är Moores effektiva vapen och i *Fahrenheit* har han valt att hålla sin egen person i bakgrunden till förmån för dess verkliga huvudrollsinnehavare Bush. "He has the funniest lines in the movie and I figured I should just stay out of his way." Bush är måltavlan filmen igenom. Han framställs som arrogant, fånig och utan vettiga svar. Denna bild förstärks av Moores röst som fyller i det presidenten verkar tänka.

Som skådespelare i en teaterföreställning sminkas, kammars och pudras i filmens inledning Bush, Rumsfeld, Cheney, Rice och andra toppar i Bushs regering. Moore visar upp dem i deras fåfänglighet och förstärker intrycket av yta på bekostnad av innehåll. De anmärkningsvärda sju minuterna (som filmats av en lärare) när Bushs blanka blick egentligen inte säger oss något alls drar Moore retoriska och komiska poänger av när han undrar om Bush skulle varit på jobbet oftare? Kanske diskuterat hotet från terrorister åtminstone på ett möte? Gick det kanske upp för honom att han umgåtts med fel kompisar? Vem har satt mig i den här smeten?

Moores häcklande av makten och karikerande av de inblandade är en filmform som han förädlat genom flera filmer och tv-program. Hans långt ifrån subtila stil har ett klart släktskap med commedia dell'arte, gamla tiders kasper- och gatuteater, eller 1800-talets satiriska franska karikatyrtdiskrifter. En rå, överdriven folklig approach som talar enkelt och direkt till sin publik. Karaktärerna träder fram som grovt skissade figurer eller marioletter där den allsmäktige regissören drar i de trådar han vill. Tonen gränsar till burleskeri men har samtidigt en politisk sprängkraft.

- Fundera kring möjliga definitioner av Moores film. Hur skulle ni själv vilja beskriva den, pamflett, smädelseakt eller kanske något helt annat? Vid den svenska premiären fick filmen recensioner som pendlade mellan hyllningar och sågningar. Kan själva definitionsfrågan vara avgörande för hur kritikerna närmar sig filmen? Ta fram DN:s och SvD:s recensioner och jämför. Analysera Eva af Geijerstams respektive Jan Söderkvists utgångspunk-

ter. Vad har de förväntat sig att få se. Att Moore verkligen avslöjar nya samband eller påminner om redan kända faktum. Objektiv analys eller subjektiv retorik? Med utgångspunkt i deras recensioner; känns det som om de står långt ifrån eller nära varandra i sin syn på Bushadministrationen?

Moore spelar på emotionella strängar hos publiken genom ett skickligt användande av dialektik i sina montage. Genom att ställa en bild mot en annan uppnås en tredje betydelse. En amerikansk kvinna gråter vid en soldats grav. I nästa bild firar Bush med sina trupper. Rumsfeld talar om medkännande vapen medan en irakisk kvinna gråter ut sin sorg i ruinerna av sitt hus. Som åskådare förstärker det känslan av en arrogant makt som betraktar sig som självuppfyllande, förlorat kontakten med sina medborgare och som inte kan relatera eller inse konsekvenserna av sitt handlande.

Inte minst arbetar Moore med musik för att förstärka eller kontrastera bilderna. Till tonerna av "Shiny happy people" ser vi Bush Sr och Jr skaka hand, le och mingla med "the saudis". Bush möter sina trupper efter det, enligt honom, lyckosamma anfallet mot Irak ackompanjerat av "Believe or not I'm walking on air. I never thought I could feel so free". Grymt ironiskt blir det när Moore låter "Santa Clause is coming to town" rama in scenen då amerikanska soldater gör ett nattligt tillslag mot en irakisk familj på julafton.

Moore gör också en komisk poäng av det var endast "obetydliga länder" som ställde upp vid USA:s sida i Coalition of the Willing. I en sekvens presenteras Palau, Costa Rica och Island" som inte ens har egna arméer. Rumänien representeras av greve Dracula, Holland av en hashrökande man (a man of visons!) och Marocko som erbjudit sig att skicka apor som minröjare, kan man knappast ta på allvar.

Han nämner däremot inte Storbritannien, Italien, Spanien (nu tillbakadragna) eller Australien. Inflytelserika nationer som naturligtvis inte skulle bidra till bilden av hur ensamt USA stod.

Michael Moore frågar sig, som en jämförelse till Bin Ladin-

